

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 9CoCsp/4/2026
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8124209067
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 02. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marianna Hirková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2026:8124209067.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marianny Hirkovej a členov senátu JUDr. Viery Kandrikovej a JUDr. Jany Jančíkovej, v spore žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvalý pobyt XXX XX C., zastúpený D. E. F., advokátom, so sídlom B. XX, XXX XX C., proti žalovanej: Všeobecná úverová banka, a.s., so sídlom Mlynské nivy 1, 829 90 Bratislava, IČO: 31 320 155, zastúpenej Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, 821 09 Bratislava, IČO: 53 255 739, o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 15Csp/158/2024-94 zo dňa 16.12.2025, takto

rozhodol:

I. Potvrdzuje rozsudok vo výroku III. a VI.

II. Priznáva žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % proti žalovanej, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom

- v I. výroku určil, že zmluvné podmienky uvedené v Zmluve o poskytnutí spotrebného úveru - flexipôžičky uzavretej dňa 23.11.2006 v čl. I. Základné podmienky, v časti Poplatky platné ku dňu uzavretia tejto zmluvy, v znení: „Poplatok za I. upomienku: 200 Sk, Poplatok za každú ďalšiu upomienku: 1000 Sk“, sú neprijateľné zmluvné podmienky;

- v II. výroku určil, že zmluvná podmienka uvedená v Zmluve o poskytnutí spotrebného úveru - flexipôžičky uzavretej dňa 23.11.2006 v čl. III., bod 2. v znení: „Dlžník potvrdzuje, že bol oboznámený so Všeobecnými obchodnými podmienkami VÚB, a.s., na poskytovanie spotrebných úverov fyzickým osobám – občanom, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou úverovej zmluvy, s ktorých obsahom súhlasí a ktoré súčasne prevzal spolu s úverovou zmluvou.“, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou;

- v III. výroku určil, že zmluvná podmienka uvedená v Zmluve o poskytnutí spotrebného úveru - flexipôžičky uzavretej dňa 23.11.2006 v čl. III., bod 4. v znení: „Podpisom tejto zmluvy dlžník vyhlasuje, že nie je osobou s osobitným vzťahom k banke podľa § 35 ods. 4 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o bankách“). V prípade zistenia nepravdivosti tohto vyhlásenia si je dlžník vedomý toho, že úver sa stáva okamžite splatný vrátane príslušenstva, a to dňom keď sa banka dozvedela o nepravdivosti tohto údajov v súlade s § 35 ods. 1 zákona o bankách.“ je neprijateľnou zmluvnou podmienkou;

- v IV. výroku určil, že zmluvná podmienka uvedená v Zmluve o poskytnutí spotrebného úveru - flexipôžičky uzavretej dňa 23.11.2006, v čl. III., bod 5. v znení: „Banka uzavretím tejto zmluvy navrhuje, aby prípadné spory vzniknuté z tohto obchodu boli rozhodnuté prednostne v rozhodcovskom konaní prostredníctvom stáleho rozhodcovského súdu zriadeného v zmysle zákona č. 510/2002 Z. z. o

platobnom styku. Dlžník vyjadruje súhlas s návrhom banky na riešení sporov stálym rozhodcovským súdom.“, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou;
- V. výrokom v prevyšujúcej časti žalobu zamietol;
- VI. výrokom žalobcovi priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 66,66 %, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením v prípade právoplatnosti tohto rozsudku.

2. Žalobca a žalovaná uzatvorili dňa 23.11.2006 zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru - flexi pôžičky, na základe ktorej bol žalobcovi poskytnutý úver vo výške 25.000 Sk, ktorý sa žalobca zaviazal splácať v 36 pravidelných mesačných splátkach vo výške 888,82 Sk.

3. Na zistený skutkový stav súd prvej inštancie aplikoval ust. § 497 Obchodného zákonníka, § 52 ods. 1 až 3, § 53 ods. 1 až 3 a 5 Občianskeho zákonníka, § 298 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

4. Rozsudok odôvodnil tým, že právny vzťah medzi žalobcom a žalovanou založený Zmluvou o poskytnutí spotrebného úveru - flexi pôžičky zo dňa 23.11.2006 je spotrebiteľským právnym vzťahom medzi veriteľom - dodávateľom konajúcim v rámci svojho predmetu podnikateľskej činnosti a dlžníkom - spotrebiteľom, ktorý nie je podnikateľom, resp. nekoná v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti.

5. Konštatoval, že v každom prípade je daný naliehavý právny záujem žalobcov ako spotrebiteľov na určení neprijateľnej zmluvnej podmienky, a to bez toho, aby žalobcovia museli tento naliehavý právny záujem na určení osobitným spôsobom preukazovať, pretože tento vyplýva priamo z § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. (porovnaj rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 18.12.2013 sp. zn. 1Co/237/2013).

6. Neprijateľnou zmluvnou podmienkou je podmienka, ktorá vyvoláva v neprospech spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany hrubú nerovnováhu. Znak neprijateľnej zmluvnej podmienky naplnia nielen podmienka, ktorá je neprimeraná, ale aj podmienka, ktorá je neurčitá, alebo je v rozpore s ratio legis zákonného ustanovenia, podľa ktorého bola dojednaná.

7. Ak bolo zmluvné ustanovenie nadiktované v rámci kontraktácie v režime typovej zmluvy, ide vždy o neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorá je absolútne neplatná. Zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť v neprospech spotrebiteľa. Podľa rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6 Co 161/2011, spotrebiteľia môžu právom očakávať, že zmluvné podmienky koncipované v rámci štandardnej typovej zmluvy ich nezaväzujú, pokiaľ sú nevýhodnejšie oproti právnej úprave podľa Občianskeho zákonníka. Sporná zmluvná podmienka je tak v rozpore s § 54 ods. 1 a § 39 Občianskeho zákonníka. Pre spotrebiteľské zmluvy platí všeobecné výkladové pravidlo v § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka, že pri pochybnostiach o obsahu spotrebiteľskej zmluvy sa použije výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. Nebolo preukázané, že zmluvná podmienka bola individuálne dohodnutá. Všetky uvedené skutočnosti podporujú záver o nutnosti vyslovenia zmluvnej podmienky za neprijateľnú. Takéto vyslovenie nie je viazané zákonom iba v čase prípadného trvania zmluvného vzťahu medzi stranami sporu. (rozsudok NS SR sp. zn. 1Cdo/320/2016 zo dňa 24.11.2015 a rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 19Co/144/2019 z 18.06.2020).

8. Podstata neprijateľnosti odvolaním napadnutej zmluvnej podmienky nespočíva v tom, že by spotrebiteľ nebol povinný oznamovať konkrétne podstatné skutočnosti banke, ale v tom, že posudzovaná spotrebiteľská zmluva v dotknutej časti tieto podstatné skutočnosti neozrejmuje, v dôsledku čoho je spotrebiteľ v nevedomosti o tom, aký je skutočný obsah tohto jeho vyhlásenia. Skutočnosť, že banka má zákonnú povinnosť zisťovať, či klient nie je osobou s osobitným vzťahom k banke, a že v zmluve s klientom má byť dohodnuté, že v prípade nepravdivosti daného vyhlásenia klienta je banka oprávnená použiť sankciu okamžitej splatnosti celej dlžnej sumy neznamená, že formulácia predmetnej zmluvnej podmienky nemá obsahovať vysvetlenie pojmov, ktoré nemôžu byť priemernému spotrebiteľovi bez ďalšieho známe (rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 6CoCsp/16/2024 zo dňa 19.09.2024). Zmluvná podmienka odporuje aj ustanoveniu § 35 ods. 1 Zákona o bankách, podľa ktorého banka nemôže s osobami, ktoré majú osobitný vzťah k banke uzatvárať iba tie obchody, ktoré vzhľadom na svoju povahu, účel alebo riziko by nevykonali s ostatnými klientmi. Uvedené zmluvné ustanovenie však umožňuje banke v prípade existencie osobitného vzťahu klienta k banke vyhlásiť mimoriadnu splatnosť každého úveru, nielen rizikového. Neurčitosť je preto dôvodom vyslovenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky. Značná nerovnováha v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa je založená aj

vtedy, ak je spotrebiteľ vystavený nejasnej, nezrozumiteľnej alebo neurčitej zmluvnej podmienke, z ktorej nemožno určiť práva a povinnosti spotrebiteľa. Najčastejšie prípady nejasnosti a nezrozumiteľnosti zmluvnej podmienky spočívajú v používaní komplikovaných a náročných technických a iných sofistikovaných termínov, v nejasnej formulácii zmluvného ustanovenia, ktorá ho robí nepochopiteľným pre spotrebiteľa. Neurčitosť zmluvnej podmienky úzko súvisí s jej nezrozumiteľnosťou a týka sa väd jej obsahu, ktorých následkom je, že spotrebiteľ je vystavený právnej neistote v otázke úpravy práv a povinností v konkrétnom štádiu zmluvného vzťahu. (rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 25CoCsp/3/2025 z 17.07.2025).

9. Proti výroku III. podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaná podľa § 365 ods. 1 písm. a), b), d), f) a h) CSP z dôvodu, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Navrhla, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu zmenil tak, aby žalobu vo výroku III. zamietol, resp. zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

10. Žalovaná namietala, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal so skutočnosťou, že táto zmluvná podmienka je vyjadrením zákonnej povinnosti banky a bez jej dojednaní nemôže k uzavretiu žiadnej zmluvy o úvere dôjsť, nakoľko túto povinnosť má žalovaná uloženú zákonom o bankách. Následne po citácii ust. § 35 ods. 1 a 4 zákona o bankách uviedla, že bez potvrdenia zo strany klienta banka nemá reálnu možnosť ako overiť, či klient nemá osobitný vzťah k banke. Banka nevedie evidenciu členov štatutárnych orgánov inej banky, vedúcich pobočky iných bánk, evidenciu blízkych osôb vedúcich zamestnancov banky a podobne. Nie je teda objektívne možné posúdiť existenciu osobitného vzťahu klienta k banke a splniť tak zákonnú povinnosť inak, ako na základe aplikácie tejto zmluvnej podmienky. Banky majú zákonné povinnosti v oblasti predchádzania konfliktu záujmov, nakoľko v prípadoch porušenia takýchto povinností hrozia obrovské škody na strane klientov banky - a táto hrozba škody je omnoho pravdepodobnejšia a viac v súlade s verejným záujmom, než žalobcom v konaní uvádzaná možnosť neschopnosti daného spotrebiteľa vyhodnotiť jeho vzťah k banke (najmä keď zákon o bankách presne definuje, o ktoré osoby sa jedná, pričom v zmluve je aj odkaz na presné ustanovenie zákona a okrem iného neznalosť zákona žiadnym spôsobom neospravedľuje). Už len zo zákonnej definície v prípade osoby s osobitným vzťahom k banke sa určite nejedná o priemerného spotrebiteľa. S poukazom na nález Ústavného súdu SR z 22. júna 2017 sp. zn. II. ÚS 796/2016 žalovaná uviedla, že právomoc meniť zákony patrí Národnej rade Slovenskej republiky ako orgánu zákonodarnej moci. Súd preto nemôže vysloviť neprijateľnosť a tým neplatnosť zmluvnej podmienky, ktorá je vyjadrením zákonnej povinnosti dodávateľa.

11. Sporná zmluvná podmienka predstavuje zákonnú povinnosť banky a jedná sa o všeobecné ustanovenie, ktorého adresátom nie je priemerný spotrebiteľ, ale veľmi špecifický okruh osôb, ako napr. akcionári banky, právnické osoby pod kontrolou banky a ďalej v zmysle ust. § 35 ods. 4 zákona o bankách. Ako jasne, určito a zrozumiteľne vyplýva zo záveru spornej podmienky, uplatňuje sa len v súlade s ust. § 35 ods. 1 zákona o bankách, a teda len na špecifický okruh osôb a len na špecifický druh obchodu. Záver konajúceho súdu, v zmysle ktorého zmluvné ustanovenie výslovne uvádzajúce, že sa uplatňuje v súlade s § 35 ods. 1 zákona o bankách odporuje zákonnej úprave § 35 ods. 1 zákona o bankách, je podľa žalovanej nesprávny. Žalovaná nenachádza racionálny dôvod, pre ktorý by súd rozšíril pôsobenie spornej podmienky aj nad rámec ust. § 35 ods. 1 zákona o bankách, na ktoré zmluvná podmienka výslovne poukazuje a iba v súlade s ktorým sa uplatňuje.

12. Pokiaľ by sa pristúpilo k prekrytiu označenej zmluvnej podmienky a textácie § 35 ods. 1 zákona o bankách, potom záver by bol taký, že oba texty riešia pravdivosť vyhlásenia o osobitnom vzťahu a následok nepravdivosti (okamžitá splatnosť úveru). Odlišnosťou je, že zatiaľ čo zákon rieši všeobecnú povinnosť banky a klienta (a predpisuje sankciu), zmluva obsahuje konkrétne vyhlásenie dlžníka a realizuje zákonnú požiadavku voči nemu. Prakticky je teda zmluvná klauzula vykonaním zákonnej povinnosti (banky) v individuálnom právnom vzťahu (s klientom, ktorého by sa týkala). Plnenie si zákonnej povinnosti zo strany banky nemôže byť považované za neprijateľnú zmluvnú podmienku.

13. Takéto určenie je v rozpore so zásadami právnej istoty, predvídateľnosti práva a narušuje oprávnené očakávania účastníkov súkromnoprávných vzťahov v širšom rozsahu. Výklad v prospech spotrebiteľa nemôže poprieť zjavný zmysel a účel určitého ustanovenia, ktoré vykonáva a uvádza jasný a zrozumiteľný text zákona do reality bežného (praktického) života.

14. Pre neprijateľnosť zmluvnej podmienky (resp. jej určenie súdom) sa zároveň vyžaduje aj zhoršenie spotrebiteľovho postavenia, určitý zásah do jeho spotrebiteľských práv. Naskytá sa otázka, ako sa prejaví zhoršenie spotrebiteľovho postavenia, ktorý nemá osobitný vzťah k banke - čo sa na jeho spotrebiteľskom statuse, právach či povinnostiach mení, ak zmluva obsahuje určitú zmluvnú podmienku, ktorá sa ho v konečnom dôsledku netýka - tú by mal (keď už) namietat ten, ktorý osobitný vzťah s bankou fakticky má a považuje takúto podmienku za skrivodlivú voči nemu. O taký prípad v prejednávanej veci nejde.

15. Zároveň je podľa názoru žalovanej neudržateľné, aby sa v čase podania žaloby (rok 2024) riešilo 18 rokov staré zmluvné dojednanie (zmluva z roku 2006), ktoré je v konečnom dôsledku pre žalobcu len akademickým určením - teda nielen že sa voči nemu neuplatnila, ale už sa ani neuplatní, resp. už dlhodobo, po zániku zmluvy, sa žalobca domáha určenia neprijateľnosti niečoho, čo sa ho nielen netýkalo, ale už týkať nebude (nemôže). Žalovaná nerozumie dôvodom, pre ktoré by spotrebiteľ potreboval takéto určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky súdom za daných okolností. Podľa názoru žalovanej ide o zahlcovanie súdov zodpovedaním akademických otázok, na ktorých už dnes nikto nemá právny záujem z viacerých dôvodov, od skutočnosti, že zmluvný vzťah už dávno zanikol, až po skutočnosť, že od roku 2006 sa významne zmenili nielen zákonné ustanovenia na úseku ochrany spotrebiteľa, ale s tým (logicky) aj zmluvné ustanovenia jednotlivých zmlúv. V tejto súvislosti (akademická povaha žiadaného určenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky) poukázala na závery Krajského súdu v Košiciach v rozsudku zo dňa 20.04.2022 pod sp. zn. 11CoCsp/16/2021, rovnako sp. zn. 3CoCsp/10/2023 zo dňa 22.02.2024. Žalovaná v tomto zmysle spochybňuje zmyslupnosť podanej žaloby, kedy sa spotrebiteľ - žalobca po 18 rokoch od podpisu zmluvy domáha určenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky, teda v čase, kedy nebude (a ani nemôže byť) preukázaný žiaden zásah do individuálnej sféry žalobcu. Vzhľadom k tomu žalovaná nemá už možnosť realizovať svoje práva z neplatnosti zmluvných podmienok (konkrétne označenej zmluvnej podmienky) a voči žalobcovi si ani žiaden nárok neuplatnila. Predmetná žaloba tak neplní svoj (primárny) účel a slúži len k zbytočnému rozmnožovaniu súdnych sporov.

16. Ďalej žalovaná poukázala na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 21.03.2013, RWE Vertrieb, C-92/11 (bod 26) a C 34/13 Kušionová v. SMART CAPITAL, a.s. zo dňa 10.09.2014. Napadnutá zmluvná podmienka nespĺňa základný predpoklad na určenie neprijateľnosti, a to zhoršenie postavenia spotrebiteľa. Len v prípade, ak je právne postavenie spotrebiteľa vyplývajúce zo zmluvy nevýhodnejšie než právne postavenie zakotvené v platnom vnútroštátnom práve, je možné dospieť k záveru, že došlo k naplneniu predpokladu značnej nerovnováhy. Napadnutá zmluvná podmienka preto nemôže byť posúdená ako neprijateľná.

17. Žalobca k odvolaniu žalovanej uviedol, že dôvod, pre ktorý môže banka pristúpiť k jednostrannému ukončeniu zmluvného vzťahu formou mimoriadneho zosplatnenia úveru, je formulovaný rozsiahlo a dokonca sa vzťahuje na situáciu, ktorá sa vôbec netýka porušenia povinnosti splácať úver riadne a včas, čím je spotrebiteľ vystavený riziku, že v podstate akékoľvek okolnosti o možnej nepravdivosti vyhlásenia o osobitnom vzťahu k banke môžu spôsobiť vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru. Predmetné ustanovenie zmluvy je neurčité, pretože ako práva neznalý subjekt bez reálneho oboznámenia a poučenia zo strany dodávateľa, nedokáže vedieť posúdiť a vyhodnotiť svoj prípadný osobitný vzťah k banke, ako ani rozsah a výpočet subjektov, ktoré nimi sú, pričom hoci aj nedbanlivé prehlásenie je späť so sankciou okamžitého zosplatnenia úveru. Dané zmluvné ustanovenie už priamo proklamačne počíta s tým, že nemá žiaden osobitný vzťah k banke. Podľa zmluvnej podmienky by spotrebiteľ mal „z hlavy“ ovládať zákon o bankách v časti upravujúcej osobitný vzťah osoby k banke, čo je nerealizovateľné a keďže zmluvná podmienka neuvádza obsah predmetného zákonného ustanovenia, je neprijateľná.

18. Zmluvná podmienka odporuje ust. § 35 ods. 1 zákona o bankách. Uvedené zmluvné ustanovenie umožňuje banke v prípade existencie osobitného vzťahu klienta k banke vyhlásiť mimoriadnu splatnosť každého úveru, nielen rizikového. Neurčitosť je preto dôvodom vyslovenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky. Značná nerovnováha v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa je založená aj vtedy, ak je spotrebiteľ vystavený nejasnej, nezrozumiteľnej alebo neurčitej zmluvnej podmienke, z ktorej nemožno určiť práva a povinnosti spotrebiteľa. Najčastejšie prípady nejasnosti a nezrozumiteľnosti zmluvnej podmienky spočívajú v používaní komplikovaných a náročných technických a iných sofistických termínov, v nejasnej formulácii zmluvného ustanovenia, ktorá ho robí nepochopiteľným pre spotrebiteľa. Neurčitosť zmluvnej podmienky úzko súvisí s jej nezrozumiteľnosťou

a týka sa väd jej obsahu, ktorých následkom je, že spotrebiteľ je vystavený právnej neistote v otázke úpravy práv a povinností v konkrétnom štádiu zmluvného vzťahu.

19. K neprijateľnosti zmluvnej podmienky priamo vo vzťahu k žalovanej žalobca poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 25CoCsp/3/2025 zo dňa 17.7.2025, ale aj na rozsudky Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2CoCsp/12/2025 z 23.9.2025, sp. zn. 11CoCsp/27/2024 z 26.3.2025, sp. zn. 12CoCsp/20/2025 z 14.10.2025, sp. zn. 16CoCsp/14/2025 z 23.9.2025.

20. Žalobca tiež upriamil pozornosť na Závěry Komisie na posudzovanie podmienok v spotrebiteľských zmluvách a nekalých obchodných praktík predávajúcich pri Ministerstve spravodlivosti SR zo dňa 24.01.2017, v zmysle ktorých vyhlásenie mimoriadnej splatnosti je potrebné vnímať ako prostriedok ultima ratio s tým, že zmluvná podmienka, ktorá umožňuje veriteľovi kedykoľvek vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru i z dôvodov, ktoré nespočívajú v omeškaní dlžníka s plnením peňažného záväzku, je neprijateľná.

21. Žalobca navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok vo výroku III. ako vecne správny potvrdil.

22. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 ods. 1 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 CSP), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli a webovej stránke odvolacieho súdu dňa 19.02.2026 a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej nie je dôvodné.

23. Predmetom odvolacieho prieskumu, vychádzajúc z viazanosti odvolacieho súdu rozsahom i dôvodmi podaného odvolania, bolo posúdiť, či sa súd prvej inštancie dopustil žalovanou tvrdených väd rozhodnutia, a to podľa ust. § 365 ods. 1 písm. a/, b/, d/, f/ a h) CSP, vychádzajúc pritom z konkrétnych dôvodov ako ich vymedzila odvolateľka v podanom odvolaní.

24. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadom akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

25. So zreteľom na obsah odvolania žalovanej, v odvolacom konaní bol preskúmaný len napadnutý výrok III., ktorým súd prvej inštancie určil, že zmluvná podmienka uvedená v Zmluve o poskytnutí spotrebného úveru – flexipôžičky uzavretej dňa 23.11.2006 v čl. III., bod 4. v znení: „Podpisom tejto zmluvy dlžník vyhlasuje, že nie je osobou s osobitným vzťahom k banke podľa § 35 ods. 4 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o bankách“). V prípade zistenia nepravdivosti tohto vyhlásenia si je dlžník vedomý toho, že úver sa stáva okamžite splatný vrátane príslušenstva, a to dňom keď sa banka dozvedela o nepravdivosti tohto údajov v súlade s § 35 ods. 1 zákona o bankách.“ je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, a preto ostatné výroky rozsudku v odvolacom konaní preskúmané neboli a ako také nadobudli právoplatnosť (s výnimkou závislého výroku VI. o trovách konania).

26. Odvolanie je riadnym opravným prostriedkom, ktorým sa strana sporu domáha, aby odvolací súd preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie. Rozhodnutie súdu prvej inštancie podlieha prieskumu odvolacím súdom len z dôvodov, ktoré odvolateľ uvedie v podanom odvolaní, resp. podľa § 365 ods. 3 CSP doplní do uplynutia lehoty na podanie odvolania, keďže podľa § 380 ods. 1 CSP odvolací súd je odvolacími dôvodmi viazaný. Viazanosť odvolacími dôvodmi znamená, že odvolací súd pri svojom rozhodovaní môže prihliadať len na také pochybenia súdu prvej inštancie, ktoré odvolateľom boli uplatnené a zároveň vyšli v odvolacom konaní najavo a na iné pochybenia súdu prvej inštancie, ktoré by mohli byť v súlade s § 365 CSP dôvodom na podanie odvolania, odvolací súd prihliadať nemôže, aj keby takéto porušenia zistil. Uvedenie dôvodov, z akých sa rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za nesprávne, t.j. uvedenie odvolacích dôvodov, je aj zákonnou obsahovou náležitosťou odvolania podľa

§ 363 CSP. Zákonná povinnosť uviesť odvolacie dôvody znamená, že odvolateľ musí aj obsahovo vymedziť, prečo má za to, že je ten ktorý odvolací dôvod naplnený, a teda musí uviesť konkrétne tvrdenia a podprieť ich konkrétnymi dôkazmi na preukázanie toho ktorého ním tvrdeného odvolacieho dôvodu. Účelom odvolacieho konania totiž nie je, aby odvolací súd vyhodnocoval tvrdenia a dôkazy, ktoré strany uviedli a označili v konaní na súde prvej inštancie, ale odvolací súd posudzuje správnosť napadnutého rozhodnutia, a to len v kontexte odvolacích dôvodov, ktoré odvolateľ uvedie a obsahovo vymedzí do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

27. Procesné podmienky (podmienky konania) definuje Civilný sporový poriadok v § 161 ods. 1 ako podmienky, za ktorých môže súd konať a rozhodnúť. Teória civilného práva procesného rozoznáva vecné procesné podmienky (kvalifikovaný spôsob začatia konania – t. j. v sporovom konaní žaloba, splnenie poplatkovej povinnosti), podmienky na strane súdu (právomoc, príslušnosť, zákonné obsadenie súdu), procesné podmienky na strane účastníkov (procesná subjektivita, procesná spôsobilosť, prípadné povinné zastúpenie advokátom, spôsobilosť byť zástupcom a riadne plnomocenstvo zástupcu) a tzv. negatívne procesné podmienky (prekážka začatého konania, prekážka rozsúdenej veci). Vadou predpokladanou v § 365 ods. 1 písm. a/ CSP trpí konanie v prípade, keď súd vec prejednal a rozhodol napriek nesplneniu procesných podmienok. Žalobca žiadnu nesplnenú procesnú podmienku neidentifikoval a ani odvolací súd nezistil, aby neboli splnené podmienky, za splnenia ktorých mohol súd prvej inštancie konať a rozhodnúť.

28. K odvolaciemu dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) CSP, podľa ktorého súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, odvolací súd uvádza, že medzi zložky práva na spravodlivý proces (right to fair trial) možno zaradiť predovšetkým právo na prístup k súdu, právo na súd zriadený zákonom, právo na nezávislý a nestranný súd, právo na zákonného sudcu, právo na prejednanie sporu v primeranej lehote, právo na riadne poučenie o procesných právach a povinnostiach, právo byť vypočutý, právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, kontradiktórnosť konania, rovnosť zbraní, zákaz prekvapivých rozhodnutí, zákaz ľubovôle, právo na vyporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany súdu, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, právo na preskúmanie rozhodnutia. Porušenie ktoréhokoľvek čiastkového práva strany sporu postupom súdu síce predstavuje pochybenie súdu, avšak o naplnenie odvolacieho dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) CSP pôjde iba vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci realizáciu práv strany sporu, dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa javí ako nespravodlivé. Konkrétne pochybenie súdu preto musí byť hodnotené v kontexte celého konania. Žalovaná nekonkretizovala nesprávny procesný postup prvoinštančného súdu, ktorým by malo dôjsť k porušeniu práva na spravodlivý proces. Daná odvolacia námietka naplnená nebola.

29. K námietke inej vady, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci podľa ust. § 365 ods. 1 písm. d) CSP odvolací súd poznamenáva, že tento odvolací dôvod dopadá na také pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod zostávajúce odvolacie dôvody. Takéto pochybenia sa stávajú relevantnými až za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Takouto vadou môže byť napríklad nesprávne realizovaná manudukčná povinnosť súdu, vykonanie nezákonne získaného dôkazu bez splnenia predpokladu uvedeného v článku 16 ods. 2 CSP, porušenie viazanosti súdu inými rozhodnutiami v zmysle ust. § 193 CSP alebo napríklad posúdenie predbežnej otázky v rozpore s existujúcim rozhodnutím príslušného orgánu v zmysle ust. § 194 ods. 2 CSP, alebo akékoľvek iné pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod ostatné odvolacie dôvody a mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. V postupe súdu prvej inštancie odvolací súd neidentifikoval naznačené ani iné vady a žiadnu takúto vadu neuviedla ani odvolateľka.

30. K odvolaciemu dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 písm. f) CSP odvolací súd uvádza, že skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 ods. 1 CSP (Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.), a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo.

31. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov (v úsudku medzi porovnávanými skutočnosťami), príp. poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán sporu alebo ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti alebo keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 185 - § 211 CSP. Pri hodnotení dôkazov je potrebné zohľadniť aj iné okolnosti, ako sú vzájomná nadväznosť, súlad alebo rozpor medzi skutočnosťami, ktoré z vykonaného dôkazu vyplývajú a podobne. Skutkové zistenie ako výsledok hodnotenia dôkazov nemôže byť zásadne správne, ak hodnotenie dôkazov súdom prvej inštancie nezodpovedá § 191 ods. 1 CSP, lebo hodnotil každý dôkaz len jednotlivo a nie aj v ich vzájomnej súvislosti. Skutkové zistenie nie je správne ani vtedy, ak medzi vykonaným dôkazom (jeho obsahom) a z neho vyvodeným (čiastkovým) skutkovým záverom, je zrejмый nesúlad.

32. Odvolací súd po oboznámení sa so spisovým materiálom dospel k záveru, že všetky skutkové zistenia vychádzajúce zo Zmluvy o poskytnutí spotrebného úveru - flexipôžičky zo dňa 23.11.2006, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil sú správne a majú oporu vo vykonanom dokazovaní a v konaní súdu prvej inštancie nebol zistený žiaden z vyššie uvedených dôvodov preukazujúci nesprávne zistenie skutkového stavu.

33. K odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP, t. j. nesprávnemu právnemu posúdeniu veci súdom prvej inštancie odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Je to činnosť súdu spočívajúca v podradení zisteného skutkového stavu príslušnej právnej norme, ktorá vedie súd k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7Cdo/7/2010).

34. Odvolací súd skúmal uvedený odvolací dôvod a dospel k záveru, že prvoinštančný súd sa uvedeného pochybenia nedopustil. Pri rozhodovaní súd prvej inštancie použil správny právny predpis, správne ho vyložil a na daný skutkový stav ho aj správne aplikoval. Prvoinštančný súd ani pri právnom posúdení veci nepochybil.

35. Odvolací súd sa preto stotožnil so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie. Súdom prvej inštancie teda opierajúc sa o dostatočné skutkové zistenia tieto správne vyhodnotil, vyvodil z nich i správny právny záver a v konečnom dôsledku aj správne vo veci rozhodol.

36. Predmetom odvolacieho prieskumu bolo, vzhľadom na obsah odvolania žalovanej, posúdenie správnosti právneho záveru súdu prvej inštancie, o neprijateľnosti zmluvnej podmienky v Zmluve o poskytnutí spotrebného úveru – flexipôžičky uzavretej dňa 23.11.2006 v čl. III., bod 4. v znení: „Podpisom tejto zmluvy dlžník vyhlasuje, že nie je osobou s osobitným vzťahom k banke podľa § 35 ods. 4 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o bankách“). V prípade zistenia nepravdivosti tohto vyhlásenia si je dlžník vedomý toho, že úver sa stáva okamžite splatný vrátane príslušenstva, a to dňom keď sa banka dozvedela o nepravdivosti tohto údaja v súlade s § 35 ods. 1 zákona o bankách.“ Z obsahu odvolania je zrejмый, že žalovaná nesúhlasí s právnym posúdením veci súdom prvej inštancie.

37. V zhode so súdom prvej inštancie, ani odvolací súd nemal pochybnosti o tom, že vzťah medzi žalobcom a žalovanou je vzťahom spotrebiteľským, pretože uzatvorená zmluva je štandardnou formulárovou spotrebiteľskou zmluvou, kde žalovaná vystupovala v postavení dodávateľa, pretože pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy konala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalobca je spotrebiteľom, keďže pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Odvolací súd na tomto mieste ešte zdôrazňuje, že základnou črtou spotrebiteľských zmlúv je to, že tieto sú pre spotrebiteľa vopred pripravené a nie je vytvorený priestor na dojednávanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny, pričom aj predmetná zmluva túto charakteristiku spĺňa.

38. Cieľom spotrebiteľského práva je zvýšená ochrana slabšej strany záväzkového vzťahu, ktorou je nepochybne spotrebiteľ, pričom východiskom spotrebiteľskej ochrany je postulát, podľa ktorého sa spotrebiteľ ocitá vo fakticky nerovnom postavení s profesionálnym dodávateľom, a to s ohľadom na všetky podmienky, za ktorých dochádza ku vzniku záväzkovo-právneho vzťahu, s ohľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť dodávateľa a tiež so zreteľom na to, že dodávateľ má možnosť jednostranne stanoviť zmluvné podmienky, čo aj v reálnom živote uskutočňuje, a to prostredníctvom formulárových zmlúv.

39. Podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka je zakázané, aby spotrebiteľské zmluvy obsahovali ustanovenia, ktoré môžu spôsobiť „značnú nerovnováhu“ v právach a povinnostiach strán v neprospech spotrebiteľa. Pre tieto zmluvné klauzuly zákon používa výraz „neprijateľná podmienka“ a sú exemplifikatívne uvedené v § 53 Občianskeho zákonníka. Základnou charakteristikou neprijateľných podmienok je, že spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán. To znamená, že dodávateľovi priznávajú silnejšie právne postavenie ako spotrebiteľovi. Nekalosť zmluvných dojednaní je v takomto prípade potrebné posúdiť s ohľadom na povahu plnenia (tovaru alebo služieb) zo zmluvy, na všetky okolnosti v dobe uzavretia zmluvy a všetky ostatné podmienky spotrebiteľskej zmluvy alebo inej zmluvy, od ktorých je spotrebiteľská zmluva závislá.

40. Ustanovenia o neprijateľných zmluvných podmienkach sa použijú vždy, keď dodávateľ pripravil zmluvné podmienky (klauzuly) vopred a spotrebiteľ nemohol ovplyvniť ich obsah a teda má len možnosť tieto podmienky prijať a uzavrieť zmluvu s dodávateľom alebo návrh zmluvy neprijať a zmluvu tak neuzavrieť. Takéto zmluvné podmienky sa nepovažujú za individuálne dojednané. Zmluvné podmienky sa vždy považujú za individuálne nedojednané do času, kým dodávateľ nepreukáže opak.

41. Podľa záverov Ústavného súdu SR v náleze sp. zn. III. ÚS 111/2023 zo dňa 15.06.2023 „pokiaľ ide o požiadavku transparentnosti zmluvných podmienok, ako vyplýva z čl. 4 ods. 2 smernice 93/13, Súdny dvor zdôraznil, že táto požiadavka, uvedená aj v čl. 5 tejto smernice by nemala byť obmedzená len na ich zrozumiteľnosť z formálneho a gramatického hľadiska, ale naopak, „... požiadavka jasného a zrozumiteľného formulovania zmluvných podmienok, a teda transparentnosti, stanovená rovnakou smernicou, sa musí chápať široko“ (pozri v tomto zmysle rozsudky z 30. 4. 2014, Kásler a Káslerné Rábai, C-26/13, EU:C:2014:282, body 71 a 72, ako aj z 9. 7. 2015, Bucura, C-348/14, neuvyverejnený, EU:C:2015:447, bod 52). Ku konfrontácii inštitútov neurčitosti a neprijateľnosti treba poznamenať, že podľa všeobecných súdov bola neurčitosť zmluvnej podmienky nie prekážkou, ale naopak, dôvodom vyslovenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky. Značná nerovnováha v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa je založená aj vtedy, ak je spotrebiteľ vystavený nejasnej, nezrozumiteľnej alebo neurčitej zmluvnej podmienke, z ktorej nemožno určiť práva a povinnosti spotrebiteľa. Najčastejšie prípady nejasnosti a nezrozumiteľnosti zmluvnej podmienky spočívajú v používaní komplikovaných a náročných technických a iných sofistikovaných termínov, v nejasnej formulácii zmluvného ustanovenia, ktorá ho robí nepochopiteľným pre spotrebiteľa. Neurčitosť zmluvnej podmienky úzko súvisí s jej nezrozumiteľnosťou a týka sa väd jej obsahu, ktorých následkom je, že spotrebiteľ je vystavený právnej neistote v otázke úpravy práv a povinností v konkrétnom štádiu zmluvného vzťahu. Nejasnosť, neurčitosť a nezrozumiteľnosť zmluvnej podmienky sa na strane spotrebiteľa prejavuje jednoducho, a to nemožnosťou ustáliť obsah podmienky a režim práv a povinností (ŠTEVČEK, M., DULAK, A., BAJÁNKOVÁ, J. a kolektív. Občiansky zákonník I. Druhé vydanie. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2019, 564 s.)“

42. Súd prvej inštancie zmluvnú podmienku v čl. III., bod 4. Zmluvy o poskytnutí spotrebného úveru – flexipôžičky v znení: „ Podpisom tejto zmluvy dlžník vyhlasuje, že nie je osobou s osobitným vzťahom k banke podľa § 35 ods. 4 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o bankách“). V prípade zistenia nepravdivosti tohto vyhlásenia si je dlžník vedomý toho, že úver sa stáva okamžite splatný vrátane príslušenstva, a to dňom keď sa banka dozvedela o nepravdivosti tohto údaja v súlade s § 35 ods. 1 zákona o bankách.“ vyhodnotil ako neprijateľnú zmluvnú podmienku práve z dôvodu nejasnosti a nezrozumiteľnosti spočívajúcej v komplikovaných a sofistikovaných termínov pod sankciou okamžitého zosplatenia.

43. Žalovaná v odvolaní namietala, že uvedená zmluvná podmienka je splnením jej povinnosti uloženej zákonom o bankách, preto nemôže byť neprijateľná, keďže kopíruje text zákonného ustanovenia. K uvedenému odvolací súd poukazuje, že hoci zmluvná podmienka preberá znenie zákona, táto môže

byť vyhodnotená ako neprijateľná, ak jej prebrané znenie je pre spotrebiteľa nejasné a nezrozumiteľné. Uvedený záver o nejasnosti a nezrozumiteľnosti tejto zmluvnej podmienky prijali súdu už vo svojich skorších rozhodnutiach, pričom práve rozsudok Okresného súdu Prešov č.k. 9Csp/128/2023-156 zo dňa 26.02.2024 potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6CoCsp/16/2024 zo dňa 19.09.2024 citoval z rozhodnutia Súdneho dvora EÚ C-66/19: „V tejto súvislosti treba uviesť, že Súdny dvor rozhodol, že ak smernica v oblasti ochrany spotrebiteľa stanovuje povinnosť predajcu alebo dodávateľa oboznámiť spotrebiteľa s obsahom ponúknutého zmluvného záväzku, ktorého určité informácie sú určené záväznými právnymi predpismi členského štátu, je nevyhnutné, aby tento predajca alebo dodávateľ oboznámil uvedeného spotrebiteľa s obsahom predmetných ustanovení (pozri v tomto zmysle rozsudok z 26. apríla 2012, Invitel, C-472/10, EU:C:2012:242, bod 29). V tom zmysle nestačí jednoduchý odkaz vo všeobecných obchodných podmienkach na právny predpis, ktorý upravuje práva a povinnosti zmluvných strán (pozri v tomto zmysle rozsudok z 21. marca 2013, RWE Vertrieb, C-92/11, EU:C:2013:180, bod 50).“ Nejasnosť a nezrozumiteľnosť uvedenej zmluvnej podmienky spočíva teda v použití pojmu „osobitný vzťah k banke“, ktorý je vysvetlený len odkazom na ustanovenie zákona, pričom len takýto odkaz bez vysvetlenia spotrebiteľovi postačovať nemusí.

44. Ustanovenie § 35 zákona o bankách dovoľuje banke uzatvárať obchody aj s osobami, ktoré majú osobitný vzťah k banke, ale musí ísť o taký obchod, ktorý by vzhľadom na svoju povahu, účel alebo riziko vykonali aj s ostatnými klientmi. Ak však ide o taký obchod, ktorý by vzhľadom na svoju povahu, účel alebo riziko s ostatnými klientmi nevykonali, jednak musí banka preveriť, či klient má alebo nemá osobitný vzťah k banke a pravdivosť vyhlásenia klienta o jeho vzťahu k banke písomne zabezpečiť v zmluve o úvere pod sankciou okamžitej splatnosti celej dlžnej sumy. Takže zmluvné ustanovenie v znení pripravenom žalovanou skutočne odporuje ust. § 35 ods. 1 zákona o bankách, pretože pre spotrebiteľa, ktorý nevediac, čo znamená osobitný vzťah k banke, vyhlasujúc, že takýto vzťah nemá, a neskôr sa preukáže, že predsa len má osobitný vzťah k banke, uvedené znamená aplikovanie sankcie – zosplatnenie úveru, hoci ide o obchod, ktorý by vzhľadom na svoju povahu, účel alebo riziko vykonali banky aj s ostatnými klientmi. Zákon o bankách v ust. § 35 teda rozlišuje obchody uzatvárané s klientmi na tie, ktoré by uzatvorili aj s ostatnými klientmi a na tie, ktoré by s ostatnými klientmi neuzatvorili, pričom kvalifikačné kritéria tohto obchodu sú práve jeho povaha, účel a riziko. Zhrňujúc prijaté závery, uvedená zmluvná podmienka je neprijateľná preto, lebo používa nevysvetlený pojem „osobitný vzťah k banke“ a nerozlišuje obchody, na tie ktoré vzhľadom na svoju povahu, účel alebo riziko by sa nevykonali alebo vykonali s ostatnými klientmi.

45. Odvolací súd poukazuje, že zmluvnou podmienkou, aj v obdobnom znení, aj voči iným dodávateľom, sa všeobecné súdy zaoberali v rozhodnutiach: rozsudok Okresného súdu Prešov č. k. 9Csp/128/2023 – 156 zo dňa 26.2.2024, potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6CoCsp/16/2024 zo dňa 19.09.2024, rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 18Csp/69/2024 zo dňa 8.1.2025, potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7CoCsp/6/2025 zo dňa 10.6.2025, rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 29Csp/74/2022 zo dňa 24.10.2022, rozsudok Okresného súdu Prešov č. k. 18Csp/111/2022 – 102 zo dňa 23.1.2023, potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Prešov sp. zn. 13CoCsp/17/2023 zo dňa 04.04.2024, rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 17Csp/63/2023 zo dňa 17.9.2024, rozsudok Okresného súdu Prešov č. k. 8Csp/25/2024 zo dňa 2.7.2024, potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 11CoCsp/27/2024 zo dňa 26.3.2025, rozsudok Okresného súdu Bardejov sp. zn. 6Csp/26/2024 zo dňa 10.10.2024, rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 16Csp/184/2024 zo dňa 01.04.2024, potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 16CoCsp/14/2025 zo dňa 23.09.2025 a rozsudok Okresného súdu Humenné sp. zn. 12Csp/79/2024 zo dňa 17.03.2025 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 12CoCsp/20/2025 zo dňa 14.10.2025.

46. Odvolací súd v tomto smere za potrebné považuje poukázať na princíp právnej istoty, ktorý je imanentným znakom právneho štátu (napr. PL. ÚS 36/95), a ktorého súčasťou je tiež požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď (napr. I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95 a II. ÚS 80/99). Diametrálne odlišná rozhodovacia činnosť všeobecného súdu o tej istej právnej otázke za rovnakej alebo analogickej skutkovej situácie, pokiaľ ju nemožno objektívne a rozumne odôvodniť, je ústavne neudržateľná (m. m. PL. ÚS 21/00, PL. ÚS 6/04, III. ÚS 328/05). Obsahovým komponentom princípu právnej istoty je veľmi zjednodušene povedané rovnaká odpoveď na právnu otázku za rovnakého alebo analogického skutkového stavu. Z uvedeného zároveň vyplýva, že pokiaľ je splnená podmienka existencie rovnakého alebo analogického skutkového stavu, je

splnený základný predpoklad na to, aby súd na účel dodržania princípu právnej istoty a predvídateľnosti súdneho rozhodnutia musel dať na určitú právnu otázku rovnakú odpoveď.

47. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Cdo/51/2024 zo dňa 30.07.2025, sa týkalo sporu o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky vo vzťahu k zmluvnej pokute, teda nejedná sa o totožný skutkový stav a navyše právny názor vyslovený v jednom rozhodnutí najvyššieho súdu nepredstavuje ešte ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít.

48. K odvolacej námietke žalovanej o akademickom určení neprijateľnosti zmluvnej podmienky, s poukazom na rok uzavretia zmluvy, aj skutočnosť, že zmluvná podmienka nebola uplatnená a ani sa už neuplatní, rozsudkom Krajského súdu v Košiciach, z ktorých citoval a nepreukázaniu zásahu do individuálnej sféry žalobcu, odvolací súd uvádza, že žiadne takéto kritéria zákon neukladá súdu ako podmienku vyhlásenia zmluvnej podmienky za neprijateľnú. Ani zánik zmluvy, ani neuplatnenie nárokov zo zmluvnej podmienky, nie sú dôvodom na zamietnutie žaloby. Nepochybné, rozhodnutia iného krajského súdu ako súdu odvolacieho, nie sú pre odvolací súd záväzné a nepredstavujú ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít.

49. K žalovanou uvádzaným rozhodnutiam Súdneho dvora Európskej únie, rozsudku RWE Vertrieb, C-92/11 a rozsudku C-34/13, odvolací súd poukazuje aj na bod 77. rozsudku C-34/13, podľa ktorého: Vzhľadom na cieľ uvedenej smernice, teda ochranu spotrebiteľa proti nekalým podmienkam obsiahnutým v zmluvách, ktoré so spotrebiteľmi uzavreli predajcovia alebo dodávatelia, treba pripomenúť, že túto výnimku je ako každú výnimku potrebné vykladať reštriktívne. Odvolací súd dodáva, že súd prvej inštancie neposudzoval obsah znenia zmluvnej podmienky ako neprijateľný, ale tá bola vyhlásená za neprijateľnú z dôvodu jej neurčitosti a nezrozumiteľnosti.

50. Podľa odvolacieho súdu skutočnosti uvedené v odvolaní žalovanej teda neboli spôsobilé spochybníť správnosť skutkových a právnych záverov, ku ktorým dospel súd prvej inštancie, preto odvolanie žalovanej z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov nemožno považovať za opodstatnené.

51. Za daného stavu odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti, vo výroku III. a v závislom výroku VI. o trovách konania, ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP).

52. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bol úspešný žalobca, preto mu bol priznaný nárok na náhradu trov odvolacieho konania, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením (§ 262 CSP).

53. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).